

0204 – 4. februar

**Vi vet vi er gått over (sv: at vi er ført) fra døden til livet for vi elsker brødrene.
1Joh 3: 14.**

Du vet kanskje med deg selv at din omvendelse til Herren og din tro på nåden i Kristus har hatt den frukten med seg at du har fått en ny og inderlig kjærlighet til Guds barn. Ikke bare til et bestemt kristent menneske som har gjort noe godt mot deg, eller vet å verdsette deg. Eller som selv har en naturlig vennlighet som tiltaler deg. Nei, dette er en helt ny kjærlighet som strømmer mot alle dem du ser elsker eller søker Jesus. Slik at disse nå er blitt din nye familie, dine søsken.

Har du det slik? Da skal du vite at bare dette ene forholdet beviser mer enn de herligste gjerninger at det har skjedd en ny fødsel ved Guds Ånd i sjelen din.

Eller opplever du det kanskje selv som om du slett ikke kan være et Guds barn. Du synes hele din kristendom er full av mangler og fall. Men husk da at alle disse fall og dette du synes, betyr ikke noe som helst mot Guds ord og dette tegnet.

Har du det kanskje derimot slik at du nok er blitt vekket opp fra syndens søvn. Du har omvendt deg fra din gamle og ville vei til en gudfryktig vei. Til Guds ord, til bønn og kamp mot synden. Men du har en motvilje overfor andre søkende sjeler. Vil ikke ha noe fellesskap med dem. Du trives best alene, «med Gud og Ordet», som du kaller det. Synes visst dette høres pent og åndelig ut. Men saken er bare at dette strir så totalt mot det mest vesentlige kjennetegnet på hvem som har den rette Guds nåde. Og din omvendelse er dermed sikkert nok falsk og selvgjort.

Hvis din omvendelse virkelig var et Åndens verk, da fulgte også dette tegnet helt naturlig med: kjærligheten til brødrene. Da ville du være så misfornøyd med deg selv, at du som regel syntes andre søkende sjeler var mye bedre.

Og hvis Guds Lams blod var blitt din eneste trøst og alt du hadde å rose deg av. Hvis du hadde vært i «den trange porten», der både din synd og din rettferdighet hadde blitt slettet ut ved Guds Sønnens blod. Og hjertet ditt virkelig var blitt satt fri av den overstrømmende nåden. Kort sagt; hvis du levde i den omvendelsen der du selv avtar og Kristus vokser, –. Da ville du, nettopp i denne store gaven – som er felles for alle disse –, smelte så fullstendig sammen med dem, at du virkelig ble «ett hjerte og en sjel» med dem. Akkurat som de første kristne.

Du har kanskje enkelte brødre eller søstre som du setter spesiell pris på, fordi de har akkurat samme syn som deg på enkelte viktige områder? Men da er det ikke den nye fødselen som er virket av Gud, ikke den store nåden i Kristus, men en annen samstemmighet som smelter dere sammen.

Da er dette ikke den rette kjærligheten, det rette kjennetegnet. For Johannes sier uttrykkelig: Hver den som elsker Ham som fødte, han elsker også den som er født av Ham (1Joh 5: 1).

Dermed lar han oss forstå at den rette kjærligheten til brødrene har blikket festet på at de er født av Gud, og elsker dem nettopp av den grunn. Det ser vi også av det han straks tilføyer: På dette kjenner vi at vi elsker Guds barn, når vi elsker Gud og holder hans bud, dvs. når vi elsker dem for vår felles kjærlige Fars skyld.

Den som ikke holder dette forholdet klart for seg, stiller seg virkelig åpen for bedraget – og vil uten tvil også bli bedratt.

Hvor herlig er det ikke derimot når du vet med deg selv at det er nettopp dette nådens verk i hjertene deres som gjør at du elsker brødrene. Ja, hvor lite du enn synes å se av omvendelsens og helliggjørelsens frukt i ditt liv, så er likevel denne frukten der, liksom av seg selv; at alle Guds barn er blitt din nye slekt, dine elskede brødre.

Du kjenner en kjærlighet strømme mot deg fra dem, så du ofte synes det bare er du som ikke er verdig til å møte en slik kjærlighet. Å, for en salig tilstand! Selvsagt kan du også ha en enkelt bror eller søster som du elsker mest. På samme måte som Jesus elsket Johannes mer enn de andre. Likevel er det hos alle dem som søker og elsker Frelseren, noe som gjør dem så dyrebare for deg at de alle sammen blir som brødre for deg, og at deres sorger og gleder også blir dine.

Den «allmenne kjærligheten» gjør at du ønsker, om mulig, å hjelpe alle mennesker å oppnå det beste du vet om. Men den «broderlige kjærligheten» knytter deg på en helt spesiell måte til samfunn med dem som selv har samfunn med Frelseren.

Hør: En slik kjærlighet beviser noe! Beviser at uansett hvor ille det så måtte stå til med din kristendom, er det likevel Kristus som er ditt liv. Og at på tross av din synd og dine fall bor fremdeles Kristi Ånd i hjertet ditt.

Men vi må huske at selv om kjærligheten er født i hjertet vårt av Ånden, og bare vokser ut fra vårt samfunn med Kristus, må den likevel, som alle Åndens frukter, tas godt vare på. Derfor ser vi hvor ofte Skriften formaner til kjærlighet.

Og på samme måte som denne kjærligheten er en så karakteristisk frukt av livet i Kristus, er den også alltid avhengig av dette livet i ham. Så lenge jeg lever et friskt åndelig liv i sann omvendelse og tro, elsker jeg brødrene. Men når et jordisk sinn begynner å ta overhånd hos en kristen, så han ikke lenger lever i en daglig sann erkjennelse av synden i kjødet og nådens evangelium, da vil han ganske snart bli kald overfor brødrene. Da ser han snart mer feilene deres, enn nåden som bor i dem.